

legal.

11. NOE 1927

1927

6. ÉVF.
X. 30.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-ÁN

CIMBORA

FŐSZERK.
BENEDEK
ELEK

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES GYER-
MEK LAPJA

19 Biblioteka Univărsităților
2 példány

30
SZÁM

Szövegét lásd a 464-ik oldalon.

(F. Biczó Ilona rajza.)

Édes magyar vérem

Irta: Mael Ferencz.

Aki a szivedhez akar hozzáférni —
Ne jöjjön doronggal,
Cifra, mázos szóval,
Nagyképüsködéssel:
Aki így köszönt rád, — az semmit sem ér el.

Dorongok ütését te százszor kivédted,
Cifra szóbeszédre,
Nagyképüsködésre,
Készen volt a válasz —
S mindenkit érdeme szerint eltalált az.

Igazabb barátot, nemesebb ellenfélt —
Kereshetik párod,
Az egész világot
Tegyék tűvé érte,
Bizony mondom, sehol nem találják mégse.

Aki a szivedhez akar hozzáférni —
Ne jöjjön doronggal,
Cifra mázos szóval,
Nagyképüsködéssel —
Köszöntsön adjistent igaz békességgel!

Tárt szived ajtaján egyenes szándéku,
Mind bejöhet bátran:
Jóban, igazságban
Nem csalatkozik meg:
Édes, magyar vérem
Te megosztod vele az utolsó inget . . .
(Kolozsvár.)

A vadember

Irta: KRUDY GYULA.

A vademberre gyermekkoromból emlékszem; és még ma is mosolygok, ha eszembe jut Poupó, a barna hindu.

Történt, hogy Ödön nagybátyám tíz esztendei távollét után Indiából hazajött.

Nagybátyám még kis fiu korában hagyta el a szülei házat. A sok kalandos regény és elbeszélés, amit olvasott, megzavarta a fejét és egy szép napon bucsu nélkül eltűnt hazulról.

Tizenhat éves volt akkor Ödön. Sok viszontagság után eljutott Svájcba, Zürich városába.

Amint ott teng-leng az idegen városban, egyszer csak egy hirdetést vesz észre a falakon. A hirdetés ökölnyi betűkkel hirdette, hogy Hollandiának zürichi követe bátor és elszánt fiatalokat keres, akik új életpályát választhatnak. Ödön egy pillanatig sem gondolkodott.

— Hohó! — mondta. — Ha csak bátorság kell, az van elég nekem is.

Indult megkeresni a hollandus követet.

A követ egy nagy sárga házban lakott a város főterén. Tolongtak a ház körül a vállalkozó

fiatal emberek. Midőn Ödön végre a követ elé jutott, ez azt kérdezte tőle:

— Van-e kedve az Indiákra menni?

— Hogyne volna kedvem? — felelt önsugárzó arccal Ödön.

— Gondolja meg, fiatal ember, hogy mi várja. Katona lesz, a hollandus kormány katonája; és a gyarmatokon őrzi a békét és nyugalmat. A fekete bennszülöttek örökösen harcban állanak a fehérrel. A katona élete Indiákon örökös harc és háború. Azonkívül a gyilkos sárgaláz is leskelődik a fehér emberre. Ebből a betegségből kevesen gyógyultak még ki.

Ödön felkiáltott:

— Köszönöm figyelmeztetését, követ ur. Könyveimből úgy ismerem Indiát, mint a hazámat. Nem félek én sem a bennszülöttektől, sem a sárgaláztól.

A követ ekkor irást vett Ödöntől, amely irásban becsületszavára kötelezte magát, hogy öt esztendeig büséggel szolgálja a hollandus kormányt.

Ezzel katona lett az én Ödön bátyám.

Másnap már nagy csoport fiatalembert vitt

Zürichből a vonat az amsterdami kikötőbe, köz-
tük Ödönt is. A kikötőben nyomban hajóra száll-
lították őket és a hajó másnap ágyulóvések kö-
zött kivezett a tengerre. Ödön sirva nézett az
európai föld felé, hol kedvesei laknak, aztán le-
törölte könnyeit.

— Bámi sors vár, — mondta, — senkit sem
okolhatok miatta. Magam intéztem a dolgomat.

Tíz esztendő múlt el azóta, hogy Ödön bá-
tyám elhagyta a szülei házat. Becsülettel szol-
gálta a kitöltött időt, az öt esztendőt a hollandus
hadseregben, aztán megtelepedett Singapur vá-
rosában. A szerencse kedvezett neki. A katonasá-
gnál megtanulta a szemorvosi tudományt. Csakhamar keresett szemorvos lett. Meggazdagod-
ott és ekkor elhatározta, hogy hazamegy Euro-
pába meglátogatni szüleit, rokonait, akik bizo-
nyosan halottnak hiszik már őt.

Ragyogó téli nap volt, midőn bátyám haza-
érkezett. A kicsi városban már senki sem ismer-
te; de azért az egész város kigyúlt csudálatára,
mert az Ödön háta mögött három lépésnyi távol-
ságban egy fekete ember lépkedett. Ödön magá-
val hozta az ő kedves indiai szolgáját, a barna
bőrű Pouót.

Pouó csakhamar nevezetessége lett a város-
nak.

— Ni, a vadember! — kiáltozták a gyerkő-
cök, ha az utcára lépett.

Az asszonyok sikoltozva takarták el az ar-
cukat a fekete ember láttára.

Még a férfiak is mosolyogtak, ha Pouót meg-
látták, amint didergett prémes téli kabátjában.

Pouó pedig nem bántott senkit. Szelid lelkű,
csendes ember volt. Kutyahűséggel szolgálta
gazdáját. Nem tágitott volna az oldala mellől a
világért se. Piros török sapkáját a szobában
sem vette le és ha lehetett, mindig a kályha mel-
lett ült. Persze, ő nem szokta meg a hideg telet
Indiában, ahol mindig forrón tűz a napsugár.

A kis gyermekeket nagyon szerette.

Ha kis gyermeket látott az utcán, fekete arca
széles mosolyra derült és fehér fogsora kivillant.
A maga érthetetlen nyelvén kedveskedő szavakat
kiáltott a gyermek felé, de azok féltek fekete ar-
cától és nem mertek a közelébe jönni.

Kivéve az én kis öcsémet, Jancsít. Jancsi egy-
szeriben megbarátkozott a fekete emberrel. Any-
nyira megbarátkozott vele, hogy még az ölébe is
bátran ült. A fekete ember bohókás szavakat ki-
áltozott Jancsinak. Jancsi pedig úgy kacagott a
fekete ember bolondságain, hogy a könnye is
csorgott.

Az volt aztán szép nap, amikor Pouó megta-
nulta kimondani ezt a magyar szót:

— Barátom!

Jancsi állandóan barátomnak nevezte és négy-

kézláb szaladgált a szobában. Jancsi pedig osto-
rával hajtotta. A fekete ember meg Jancsi majd
felvetették az egész házat.

Hogy, hogy nem: történt, hogy Jancsi egy-
szerre csak elveszett.

Ebéd ideje volt éppen. Tüvé tettük Jancsiért
az egész házat, nem tudtuk megtalálni. A szoms-
zédokban is kerestük. Ugyan hová lehetett a kis
Jancsi?

A szomszédunkban lakott egy tudákos esz-
madia, bizonyos Kokas Pál.

Kokas Pál uram, amikor meghallotta, hogy
Jancsi elveszett, felsóhajtott:

— Tudtam és azt előre, hogy ez lesz a vége!

— Mit tudott előre, Kokas bácsi? — firtattuk.

— Hát azt, — felelte keményen a eszmadia,
— hogy a vadember megeszi egyszer jókedvében
a Jancsít. A fekete emberek mind emberevők.

Nevettünk eleinte Kokas Pál uramon; de ké-
sőbb, mikor Jancsít sehogy sem tudtuk megtalál-
ni, gondolkozóba estünk. Hátha van valami a
dologban! Lám, Pauó egy falat ételt sem evett
ebédnél. Miért nem evett? Mert jól van lakva. Jól-
lakott Jancsival . . .

Most kezdtünk csak igazán megijedni. Kér-
deztünk Pauót, jelekkel próbáltuk vele megér-
tetni, hogy hová tette Jancsít? A fekete ember
csak mosolygott, egy szót sem értett az egészből.

Akkorára már a szomszédságban hire futott,
hogy a vadember megette Jancsít.

A szomszédok botot, vasvillát ragadtak. Fe-
nyegetőleg vették körül a házat.

Kokas Pál uram kiabált:

— Agyon kell ütni azt a vadembert!

Bizony talán még pórul jár Pouó, ha eközben
az ágy alól elő nem mászik az elveszett Jancsi.
Ott aludt az egész idő alatt.

Pouó majd kiugrott örömeiben a fekete bőr-
ből. Körül táncolta a kis fiút és azt kiáltotta:

— Barátom, barátom! . . .

Ödön bátyám nemsokára visszament Indiába
és magával vitte Pouót. Pouó sokáig küldözgette
leveleit a tengeren túlról. A leveleket persze sen-
ki sem tudta elolvasni. Csak ezt az egy szót ér-
tettük meg a levelekből: „Barátom.”

(Budapest.)

AZ ELVESZETT ESERNYŐ.

— Nini, vendéglős ur, mit látok? Egy évvel
ezelőtt itt felejtettem az esernyőmet s most is
ugyanazon a helyen áll, piszkosan, rongyosan,
amilyen volt.

— Ugy-e kérem, mindig mondtam, hogy
hozzánk csak becsületes vendégek járnak!

(Nagyvárad.)

Horváth Ilonka.

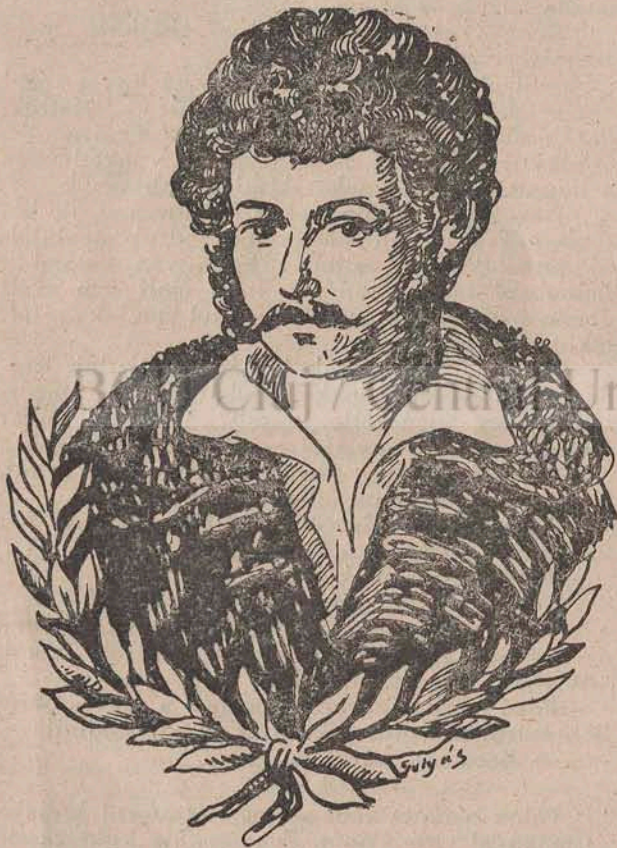

MAGYAR PANTHEON

Írja Lengyel Miklós dr.

Kisfaludy Károly

(1788—1830)

A sors már születése pillanatában lesújtott rá: az anya életét követelte az új életért, — a csecsemő árván maradt. Az anyai szeretetet nem pótolta az apáé. Kemény, határozott, maga útján járó ember volt az apa; melegség nem áradt ki belőle, de különösen érezhette az apai szív hidegét a kis Károly, aki akaratlanul is okozója volt anyja halálának. A gyermek szilaj nyugtalansága még mélyebb árkot ásott az apa és fia között. Károly szilajsága a bencések győri gimnáziumában sem csendesedett le. Összeütközött az iskolai fegyellemmel, mire apja szigorú

katonai nevelő-intézetbe adta. Károly már 16 éves korában Pesten van és 1805-ben a franciák ellen harcol. Sándor bátyja ekkor már neves költő. Az ő hatása alatt írja első verseit. 1809. végén ismét Pestre kerül. Szeretlensége és könnyelműsége sok bajba sodorja. Súlyos adósságok okoznak nagy gondot a fiatal főhadnagynak, pedig éppen nagy változást szeretne előkészíteni életében. Egy szegény leányt akar feleségül venni. Csak az apja segíthetne a súlyos helyzetben levő katonán, de mereven elzárkózik fia kérése elől. A házasságból nem lehet semmi. Kisfaludy lemond rangjáról, nála jóval idősebb nénjéhez költözködik vidékre. Trézsi nénjéhez, ki már régebben iparkodott szeretetével az anyát pótolni öccse számára.

Amikor nagykorú lett, apja kiadta anyai örökségét. Egyik testvérénél elzalogosítja és a kapott pénzzel Bécsbe siet, hogy művésszé képezze ki magát. Még csak 24 éves: nem késett el semmitől. Könnyelműsége azonban szinte hátráltalan. Rövid idő alatt eltékozza a testvérétől kapott pénzt. Mentségül szolgáljon szerelmi bánata: meghallotta, hogy menyasszonyjelöltje nem várt rá, hanem máshoz ment férjhez.

Egy darabig Bécsben él. Művészek és írók társaságába jár, a színházak körül forgolódik, drámát ír és fordít. Sokáig nincs maradása a császárvárosban. Hitelezői is szorongatják, de főleg nyugtalan vére kergeti: az érvényesülés lázas álmoképei hajtják egyik helyről a másikra. Művész akar lenni. Elindul tehát Olaszország felé, pénz nélkül, de a jövőbe vetett erős hittel. Könnyű nem lehetett az élete. Valószínűleg festetetésből tartotta fenn magát.

Fáradtan és kiábrándultan tér haza 1817-ben, Pestre költözik és nyomorog. Olykor-olykor egy festményt sikerül eladnia: az így kapott kisebb-nagyobb összegekből tengődik. A pesti magyar írókkal azomban megismerkedik. Egyikük kezébe adja Fessler híres történeti könyvét, hogy tárgyakat választhasson történeti festmé-

nyek számára. Ő azonban drámákat és vigjátékokat ír. Csak a remény táplálja; jövedelmi forrásai teljesen elapadnak. Kétségbeesésében ismét apjához fordul, de az rideg és hajthatatlan. Ugy látszott ekkor, hogy minden veszve van; a költő testben-lélekben megtörve elpusztul.

De a sors csak az örvény szélére taszítja. Játsszik vele, megmutatja a feneketlen, tátongó mélységet, hogy aztán kiválasztott fiát felragadjá a magasba; valóra váltsa az álmokat. 1819-ben a székesfehérvári színtársulat vendégszerepel Pesten. Az első előadáson színrekerül a költő első darabja: **A tatárok Magyarországon**. A történeti drámának nagy sikere van; a siker Kisfaludy munkakedvét felfokozza. Elkészíti a társulat búcsuelőadása számára a szintén történeti tárgyú **Ilkát**. Az újabb rövid idő múlva következő vendégszereplés alkalmával ismét Kisfaludy darabokkal arat sikert a társulat. Előadják a **Stibor vajdát**, majd a **Kérőket**. Neve már országosan ismerős, mert a drámák nyomtatásban is megjelennek.

Csakhamar vezére lesz az irodalomnak. Nagy műveltsége, szeretetreméltósága, széles látóköre alkalmas vezérré tették. Megindítja az Auróra című almanachot; a fiatal nemzedék már hozzá küldi műveit. Az Auróra az új irányt szolgálja: nemzetibb nyelvben és formában egyaránt. A külföldi írók hatása alatt dolgozó előbbi költői nemzedék előkészítette az utat: költői nyelvet teremtett és olvasó-közönséget. A külföldi forrásokból táplálkozó kis patakok lassanként összefolytak és megszületik a magyar nemzeti irodalom. Érezhető a külföldi hatás továbbra is, de Kisfaludy Károly egységes szint ad az irodalomnak. Kazinczy kora lezárult. Új műfajok válnak népszerűvé; megváltozik a stílus: Kisfaludy Károly megteremtí a romanticizmus korát. Maga jár elől jó példával: ír tragédiát, vigjátékot, novellát, népdalt, balladát. A tárgy vagy a nemzet multjából vagy a jelenből való.

A siker, a hírnév még a zord apát is kibékíti iránta: tévedését ugyan nyíltan nem vallja be fiának, de elismeri azzal, hogy a végrendele-

ten változtat: fia is részesülhet az őt megillető vagyonban. Mindez nem teszi boldoggá a költőt. Az élet erős drámai helyzetet tartogat számára. Szerelmes lesz egy zsidó orvos leányába; szerelmesét nem veheti feleségül; a házasságnak utját állja a törvény. A leány nem akar vallást változtatni.

A költő a munkában keres vigasztalást. Munka pedig bőven kínálkozik. Széchenyi lapot akar indítani törekvései népszerűsítésére. Ki lenne a szerkesztésre alkalmasabb a népszerű költőnél? A nagy politikus meg is hívja Kisfaludyt a szervezéssel, de a költő már összerokadóban van: a halál kiüti kezéből a tollat. Hüségese barátai pótolhatatlannak látták a veszteséget. Vezérük emlékét örök időre meg akarták őrizni: tiszteletére alapították a Kisfaludy-Társaságot.

Kisfaludynak igen nagy érdemei vannak. A sokfelé ágazó irodalmi törekvések egyesítésére Kazinczynek már nem volt ereje. Külömben is lejárában volt az a költői irány, melyhez a régi vezér állhatatosan ragaszkodott. Az irodalom gyorsabban fejlődik, mint az egyén: a felnövő, néha nagyon gyorsan felnövő új nemzedéknek az új irányhoz új vezérre van szüksége. Kisfaludy hivatását kitünően betöltötte. De jelentős alkotásai is.

Vigjátékaiban nagyobb részt kora társadalmának alakjait viszi színpadra. Tetszik ez a közönségnek; jóleső érzéssel ismer kigunyolt társára a színházlátogató; néha még saját hibáit is felismeri a színpadi alak tetteiben. Az alakok nem egyének, hanem képviselői egy-egy társadalmi rétegnek, vagy embercsoportnak. A külföldet majmoló mágnás, a latinos ügyvéd, a póriasi falusi nemes számtalan példányban volt látható a költő korában. Sőt később is. Nem is halnak meg ezek az alakok, hanem végigélik az egész múlt századot; bevonulnak Jókai és Petőfi műveibe, hogy örök életet nyerjenek. Csakhogy Kísfaludy szelíden bánik velük, Petőfi azonban a demokrácia térfoglalása után keményen ostromozza őket. A **Kérők**, **Csalódások**, **Pártütők** megírásával nemcsak az önismeret következtében bekövetkező változást siettetí a költő, hanem

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

ezek a vígjátékok a kezdődő színészetnek is javára váltak és sikerük újabb írókat csábított a dráma-írására.

Tragédiái közül legsikerültebb Iréne. Ennek a tárgya a külföldi történelemből való. Egy görög leány szenvedése és halála a dráma tárgya. El kell bukni a leánynak; életével kell adózni, mert abban a viharban, melyet a török-görög élet-halál harc keltett, az egyén, hozzá még egy gyöngé nő, nem állhat meg. Elhagyja szerelmesét, hogy fajtáján segítsen. Boldogtalanságát csak a halál váltja meg, de sem életével, sem halálával nem segíthetett a leigázott görögökön. Többi tragédiái közül Stibor vajda a legismertebb.

Különösen fontos volt működése a novella terén. Vidám elbeszélései (Tollagi Jónás viszontagságai) és komoly tárgyú novellái nagyon népszerűek voltak.

Kisebbségi elbeszélő költeményeinek tárgyát szívesen vette a történelemből és mondából: ezen a téren előfutárja Vörösmarty-nak és Czuczornak. Már ő is felhasználja a Toldi-monda egyes részeit.

Lirai költeményei között sok a dalszerű költemény és az elégia. Legismertebb Mohács c. költeménye. S ma is népszerű a Szülőföldem, meg a Rákosi szántó dala.

Kisfaludy Károly egyike fejlődő irodalmunk legfontosabb egyéniségének. A nekilendülés korában örökké emlékezetes szolgálatokat tett irodársainak és egész nemzetének.

SZÜLŐFÖLDEM . . .

Irtá: Kisfaludy Károly.

Szülföldem szép határa:
Meglátlak-e valahára?
A hol állok, a hol megyek,
Mindenkor csak feléd nézek.

Ha madár jön, tőle kérdelem:
Virulsz-e még, szülföldem?
Azt kérdezem a felhőktől,
Azt a suttogó szellőktől.

De azok nem vigasztalnak,
Bús szívemmel árván hagynak,
Árván élek bús szívemmel,
Mint a fű, mely a sziklán ke!

Kisded hajlék, hol születtem,
Hej, tőled be távol estem!
Távol estem, mint a levél,
Melyet elkap a forgó-szél.

Az igazságtalan bíró

— Orosz mese. —

Elmondja: ISTVÁN BACSI.

Hallottátok már híret Tariszniaországnak? Nem? Hát furcsa világ van arrafelé, az szentigaz! Ebből a furcsa világból mondok el nektek egy még furcsább történetet . . .

Élt egyszer Tariszniaországban két testvér: Péter és Pál. Az egyik, Péter, gazdag volt, mint egy szüreti szülfürt, Pál azonban szegény volt, mint a templom egere.

Közelgett a tél és Pál beállított Péterhez:

— Add kölesön a lovat, testvér, mondta neki, egy kis tüzelőt hoznék az erdőről téli-re!

Péter odaadta a lovat, de amikor Pál hámat is kért hozzá, haragra lobbant:

— Ördög vigyen, dörmögte, — a kisujjamat kéred, aztán az egész karomat akarod! És nem adta oda a hámat.

Mit volt mit tenni, Pál sehogy se tudta befogni a lovat, végül is a ló farkához kötötte a szánt, megrakta fával, hogy a ló sehogysem bírta a terhet. Erőlködött, húzta, ráncigálta, míg egyszer csak elszakadt a ló farka és az állat végigvágódott a havon.

Pál nagy busan vitte vissza a farkatlan lovat, de persze, Péter hallani sem akart róla. Hosszan veszekedtek s végül Péter elindult a bíróhoz panaszra. Pál látta, hogy itt már nem segít semmi, ő is vele tartott. Gondolta, valahogy csak megussza a dolgot.

Utközben rájuk köszöntött az éjszaka. Egy gazdag paraszt házában kértek szállást. A házigazda és Péter menten asztalhoz ültek és vígan lakmároztak, de Pált nem hívta senki. Lefeküdt hát a kemence padkájára és korgó gyomorral nézte a lakmározókat. Addig nézte és hallgatta éhes gyomra korgását, míg elaludt. Alvás közben nagyot nyújtózkodott, legurult a padkáról: egyenesen a bölcöbe esett és agyonnyomta a gazda gyetejét.

Most már a gazda is velük tartott a bíróhoz. Ő is bepanaszolja Pált, mert megölte a gyereket.

Ahogy így hármában a város felé haladtak, a két gazdag elől, Pál meg utánuk, egy nagy hidon át vezetett utjuk. Pál rettentően el volt keseredve. Elgondolta magában, hogy így már ugysem ér semmit az élet; úgy is halált mond ki fejére a bíró, jobb lesz hát meghalni. A gondolatot mindjárt tett követte: felkapaszkodott a hid karfájára, behunyta a szemét és a vízbe vetette magát. A hid alatt éppen csónak uszott; egy paraszt legény beteg apját vitte rajta fürödni Pál estében ráugrott a beteg fejére, úgy, hogy az menten szörnyethall. Most már hárman mentek a bíró elé panaszra. Péter, a gazda meg a parasztlegény. Legelőbb Péter lépett a bíró elé és bepanaszolta Pált, mert kitepte a ló farkát.

Mialatt előadta mondókáját, Pál egy nagy követ vett fel a földről, becsavarta zsákba és a Péter háta megett meglóbálta a bíró felé. Ha ellenem hoz ítéletet a bíró, — gondolta, — rögtön beszakítom a fejét ezzel a kövel. A bíró azonban meglátta Pált, amint emelgette a nagy követ és azt hitte, hogy pénz van a zsákban. Ugy döntött hát, hogy Péter tartozik a lovát odaadni Pálnak mindaddig, míg kinő újból a farka.

Aztán a gazda következett. Nagy sopánkodással adta elő Pál bűnét; agyonnyomta a gyermekét a bőcsőben.

Pál azalatt ismét nagyban emelgette a követ és a bíró felé integetett. Az most már mégjobban aranyat sejtett a zsákban és olyan ítéletet hozott, hogy gyermek helyett gyermeket ad az Isten.

Végül a beteg ember fia állott elő a váddal.

Pál megint csak a követ emelgette. A bíró most már bizonyosra vette a pénzt a zsákban. Így döntött hát: Te, vádlott, ocaállsz a hid alá és a panaszosnak jogában áll a fejedre ugriani, — ha akar.

Aztán hazatértek egymásután.

Másnap Pál elment Péterhez és el akarta vinni a lovat, — amíg kinő újból a farka. De Péter alkudozni

kezdett, esak hogy a lovat megtarthassa, kárpótlásul öt ezüstrubelt, két veka búzát, meg egy kecskét ajánlott lei. Ebben aztán meg is egyeztek.

A gazdához is beállított egy esztendő mulva, s hát csakugyan gyermek helyett gyermeket adott az Isten. Bezzeg, hogy a gazda örömeiben meg is ajándékozta Pált. Végül a legényhez is elment Pál.

— Gyere, pajtás, — biztatta, — én majd a hid alá állok, ugorj a nyakamba!

De a legénynek sehogy sem tetszett a dolog. Pál azonban kötötte az ebet a karóhoz, míg hosszas huzavona után, száz ezüstrubel, meg tíz zsák krumpli árán szent lett közöttük a béke..

Egy kis idő mulva a bíró elküldött Pálhoz a pénzért. Pál ravaszul elmosolyogta magát, kivette a zsákból a követ és igyszólt a bíró szolgájához:

— Itt van a gazdád pénze! — mondta, — ha másképp ítélsz, ezzel verem be a fejét!

A bíró még örült a végén:

— Hála Istennek, hogy mégis neki adtam igazat!
(Szatmár)

A Cibora könyvvására

Örömmel tudatjuk Veletek, hogy könyvvásárunkat ismét sikerült kiváló jó, irodalmi értékű ifjúsági művekkel gazdagítanunk. Kedvező véletlen folytán igen szépen kötött, békebell könyvekhez jutottunk és így módunkban van azokat olcsó áron olvasóink rendelkezésére bocsájtani. Megjegyezzük, hogy az alant felsorolt könyvek csak 2—3 példányban vannak raktáron, s így igen helyesen teszi meggyítek, hogyha rendelésnél egy második könyvet is megjelöl, amit olvasni szeretne, mert lehet, hogy amíg levele beérkezik, a készleten levő könyvek közül egyik-másik kifogy.

Tehát: megjött és kapható:

Benedek Elek: Kis könyvtára következő kötetei.

Benedek Elek: Budapesti gyermekek.

Gaál Mózes: Az erdőben.

Lengyel Laura: Tündérmesék.

Benedek Elek: Történetek öreg emberekről.

Benedek Elek: Várhegyi Zoltán.

Teveli Mihály: A zászló.

Egri György: Erdőn mezőn.

Mosdóssy Imre: A király könyve.

Krudy Gyula: Kun László és egyéb történetek.

Lengyel Laura: Magyar levegő.

Gaál Mózes: Vig elbeszélések.

Krudy Gyula: Utazás a Tiszán.

Krudy Gyula: Pogány magyarok.

Benedek Elek: Arany fészület.

Benedek Elek: Szent Anna tavától a Cenktőig.

A kis könyvtár minden egyes kötete színes keménykötésben, díjtalan postai küldéssel 32 leibe kerül.

Filléres könyvtár. Szerkesztő: Gaál Mózes következő kötetei:

Sebők Zsigmond: A két árvizes gyerek.

Krudy Gyula: Robinzonok a Kárpátok között.

Krudy Gyula: A király palástja.

Benedek Elek: Elek nagyapó meséi.

Tábori Róbert: Gábor Áron.

Sebők Zsigmond: Tilinkós Lajkó.

Pósa Lajos: Marci vitéz.

Sebők Zsigmond: Mackó ur első utazása.

Sebők Zsigmond: A gyöngyhuszár.

Sebők Zsigmond: Pattogatott kukorica.

Pósa bácsi meséskönyve.

Pósa Lajos: Babatörténetek.

Gárdonyi Géza: Tarka-barka történetek.

E könyvek ára keménykötésben, Mühlbeck Károly rajzával, díjtalan postai küldéssel: Lei 32.—

Gaál Mózes: Porcellán kisasszony.

Lengyel Laura: A három galamb.

Benedek Elek: Mesemondó.

Benedek Elek: Édes kicsi gazdám.

Mind a négy pompás olvasmány a „Filléres Könyvtár” harmas száma. Mindegyike egy-egy vaskos kötet. 150—175 oldal tartalommal, Mühlbeck Károly pompás rajzaival. Egy-egy kötet ára, kemény, színes kötésben, díjtalan postai küldéssel 66 lei. A fent felsorolt könyveket feleslegesnek tartjuk ajánlani, mert minden egyes kötet írója régi, kedves ismerőse a magyar ifjúságnak.

Örülünk, hogy alkalmat adhatunk Nektek ilyen nagyszerű olvasmányok megszerzésére és várjuk a rendeléseketek.

A CIBORA kiadóhivatala.

A Fehér Sas.

Vidám diákregegy.

Írta: Föbían Gyula. Rajzolta: F. Biczó Ilona.

— Mi az? A tábortűz nem ég! Elaludt. A zászlókat sem látom lobogni a sátram előtt! Mi történt itt?

Szőke tanár ur aggódva sietett oda. Ijedten, meglepetve látta, hogy a tábortűzet szétaposták, a zászlót elrabolták és a földön valami alakatlan tömeg hevert. Lehajolt. Az a valami megmozdult és kinosan nyöszörgött. Az őr volt az! Guzsba kötve hentergett szegény a földön. A szájába fücsomó volt gyömöszölve. Tiszta indiánus munka! Így bánnak el az indiánusok az elenséggel, — gondolta a tanár ur magában, miközben gyorsan elvágta az őr kötelékeit és kiszedte a fücsomót a szájából.

Az őr tétován nézett körül, majd kinosan megszólalt.

— Jaj! Az indiánusok! Elmentek az indiánusok? Még jó, hogy életben maradtam.

Szőke tanár ur maga sem tudta, hogy ébren van-e? Előbb oroszlánok, majd meg indiánusok itt a császtói erdőben! Valóban, megáll az ember esze. Rákiáltott a félhalott cserkésze.

— Mi van veled, Jancsi!? Mi történt? Meséld el szaporán.

— Jaj! Jaj! Nem is tudom, hol áll az eszem. Hát amikor a Tokáék riadót fújtak és lövöldöztek, az egész tábor odarohant és én magamra maradtam a tüznél. Egyszer csak a sűrűből vad indiánusok rohantak elő. Pont olyanok voltak, mint amilyenek az indiánus könyvekben vannak leírva. Tollbokrétás fejdísz, a kezükben paizs és tomahawk, némelyiknél dárda és nyíl. A tűz fényénél láttam, hogy az arcuk ríktó színekkel volt bemázolva. Rémes csatakiáltással rohantak meg, a tüzet szétaposták, engem guzsba kötöttek, a zászlót kirángatták a helyéből. Az egyik közülök gunyosan az oroszlánbögést utánozta. A másik kurrrogott, mint a tigris. Igazán rémes volt, amikor mindenféle vadállati hangot utánozva engem ijesztgettek. Majd valami bagolyhuhogás hallatszott és erre elcsörtettek, mint valami szélvész. A zászlót elvitték.

Szőke tanár ur mosolygott a bajuszába. No, ez jó tréfa! De amikor a zászlóra gondolt, amelyet az indiánusok elraboltak, akkor elkomorodott. — Hohó! Ez nem nevetni való dolog! — gondolta. A zászlót a püspök ur öméltósága adta a „Villám” cserkész-csapatnak és most azt a szép zászlót elrabolták! Ezt nem lehet csak úgy egyszerűen tudomásul venni.

464

Amint így gondolkozik, tépelődik, suhogást hall és a lába előtt levágódik valami a földbe. Mi az? Kihuzza a földből. Egy nyilvessző. A nyilvessző tollán egy kis levél van. Kibontja és egy kis villanyos zseblámpa fényénél csodálkozva olvassa a levelet.

— „Sápadt arcuk Főnöke!

A delewárok törzse köszönt, óh Idegen! Tudd meg népünk határozatát.

Te a népeddel a mi vadászterületeinkre nyomultál. Sátort ütöttél a mi őserdőnkben, amelynek fái eddig sápadt arcokat nem láttak. A te néped ki akarja pusztítani bölényeinket, patakjainkból ki akarja fogni pisztrángjainkat, a prairik musztángjait nyereg alá akarja törni és népünket megrontja a tüzes víz. A mi népünk kiásta hát a harci bárdot és elhatározta, hogy elűz benneteket a mi területeinkről. Cselt szőttünk. Vadállatok hangjának utánzásával vak rémületet keltettünk a sápadt arcú harcosok szívében. Elragadtuk táborotok kellő közepéből harci jelvényeket, a zászlókat. Nem is adjuk vissza, csak akkor, ha felszeditek sátraikat és távoztok innen. Ha parancsunkat megfogadjátok, akkor visszakapjátok a zászlót.

Béke veled, béke népeddel, maradunk

kitünő szeretettel:

„Szurke Farkas” törzsfőnök

és

„Kék Róka” titkár.

Szőke tanár ur kacagott magában. De nem mutatta a jó kedvét.

— No, nézzétek, fiuk! Milyen levelet kaptam! Olvassátok.

A levél körbe járt. A cserkészek hűledeve olvasták a különös levelet. No, de ilyen regényes eset a repülőgép és a rádió századában! Ki hallott ilyet? Indiánusok a császtói erdőben! Nagy komolyan olvasták és alaposan megtárgyalták a különös irást.

Szőke tanár ur megszólalt.

— Ma éjszakára nem lesz több támadás. Alszunk egyet a dologra. Majd reggel meglátjuk, hogy mit lehet csinálni?

A cserkészek sátraikba vonultak. Szép csilagos éjszaka borult a táborra. A milliónyi csillag jókedvűen pislogott le az égről a kicsi cserkész sátraikra, amelyekben bizonyára sokan almodtak oroszlánokról és delewáry indiánusokról.

NYOLCADIK FEJEZET.

A békekötés. A szövetség megkötése. A béke pipa.

Szöke tanár ur nem igen tudott aludni. Mulatott és boszankodott is a dolgon. Bizony, nagy eset volt az, hogy egy cserkésztábor kellő-közepéből elrabolják a zászlót! Ha csellel is, mégis csak megtörtént ez. Be is látta, hogy nem marad más hátra, mint szótfogadni a különös levélnek. Reggel szedik a sátorfát és elvonulnak innen. Az ellenséges indiánus törzs bizonyára megtartja a szavát és visszaadja a zászlót, ha elhagyják a császtói „vadászterületeket”.

Reggel alig hasadt a hajnal, Szunyogi egy halmocska tetejére állott és belefújt a trombitájába. Teli tüdővel harsogta az ébresztőt. A harsóna hangjai betöltötték a tábort, a cserkészek fölébredtek álmukból, gyorsan kiugrottak fekvőhelyükből, öltözni kezdtek. Még harsogtak a trombita hangok, amikor a cserkészek már felöltöztek és a parancsnoki sátor elé gyülekeztek.

Szöke tanár ur egy pere mulva kilépett a sátrából, fogadta a cserkészek üdvözlését, majd végigszemlélve az összegyülekezett csapatot, formás beszédet intézett a fiukhoz.

— Kedves fiaim! Az elmúlt este számításunkon kívül nagy megleptésben volt részünk. Minek szépítsük a dolgot, ez a meglepetés minket teljesen készületlenül ért. A cserkészek jelszava a „légy résen” — az elmúlt éjszaka a mi csapatunkban csütörtököt mondott. Elismerem, hogy egy ügyes esel kifogott a cserkész jelszón. Elrabolták a zászlónkat és mi mint valami vert sereg kénytelenek vagyunk elhagyni táborhelyünket, mert ezt kívánja tőlünk az ellenség. Ebből az a tanulság, hogy a cserkész jelszó ne maradjon pusztán szó, hanem ez vérévé váljon mindegyik cserkésznek. Napi parancs: reggeli után felszedjük a tábort, elvonulunk az oladi dombra és ott verjük fel sátrainkat. Itt várjuk be, amíg visszakapjuk a zászlónkat. Most pedig oszolj! . . .

A cserkészek megreggeliztek. Majd munkához láttak. Egy óra nem sok, annyi sem kellett ahhoz, hogy fölkerekedjenek és elvonuljanak arról a helyről, ahol őket vereség érte.

Egy órai gyaloglás után elérték az oladi dombot és ott vertek tanyát. Szép hely volt ez is. Alkalmas a táborozásra, úgy, hogy a végén nem is igen boszankodtak a kényszerű csere miatt.

Ebéd után az egyik őrszem különös alakot látott. Ékes libatollas fejdisszel pompázó indián harcos jelent meg a tábor előtt. Az indián harcos bemutatkozott az őrszemnek.

— „Kék róka” vagyok. Illetve Mezei Samu, szolgálatjára, vitéz ökörszem uraság. Én a delawár társulat titkára vagyok és tisztelegni jöttem az osztályfőnök urnál.

— Jól van. Tessék a nagy sátorba menni.

Ott találja Szöke tanár urat. Beszélhet vele.

Mezei Samu bevonult a parancsnok sátrába. Illedelmesen kopogtatott a sátor rudján, megemelte libatollas fejdissét.

— Alászolgálja! Salem alejkum, mint ahogy az indiánus törzs köszöntése hangzik.

— Szervusz, fiam! Mi járatban vagy?

— Én most itt nagyköveti minőségben vagyok. Tetszik tudni, a mi társulatunk őrzi most a tisztelt uraságok zászlaját és azt hoznánk vissza díszes kérések közt, ha megengedné főparancsnok ur! Kérdezi az én főnököm, hogy nem lesz-e bántódásunk, ha visszaadjuk a zászlót?

— Udvarias ellenfelek közt nincs helye az árulásnak. Csak mondd meg népednek, hogy szívesen látjuk tábortunkban. Hő kívánságom, hogy néped ássa el újra a harci bárdot és elszívjuk a béke-pipát. Vidd meg hát üzenetemet a vitéz főnöknek.

A „Kék róka” eltáplalt.

Egy negyed óra mulva a cserkész tábor felé egy harcias indián csapat baktatott. Elöl a „Szürke farkas” lépdelt, kezében az elhódított zászló lobogott. Tolldiszes fejét büszkén emelte. Mellette „Fehér sas” örökké mosolygó arca virított. Ott volt a „Nagy bölény” is teljes hadi díszben, nem hiányzott Mákos Peti, Gecse Pista sem, akinek karikás ostor volt a vállára vetve. Még tíz delawár harcos hengegett a vezérkar mögött. A Talpas is ott nyargalt a csapat mellett.

Szöke tanár úr a sátor előtt fogadta a díszes menetet. Az egész cserkész sereg körülállotta a sátor előtti teret és hangos tetszés-zajjal fogadta a kis indiánusok csapatát. Sokan éljeneztek is.

A nagy főnök letűzte a zászlót a sátor elé. Ünnepeyes, kissé vastagított hangon üdvözölte a tanár urat. A hangja igen méltóságos volt.

— Köszöntöm a sápadt arcuk nagy főnökét. Örülök, hogy kérésünkre elhagyta a mi vadászterületünket és más vidéken állította föl táborát. Reményilem, itt is jól fogja magát érezni népével egyetemben. A nagy Manitu árnyéka szálljon az egész táborra!

Szöke tanár úr vidáman válaszolt az üdvözlésre.

— Tetszettek nekem, fiuk! Ügyesek vagytok. Szívesen hagytam ott az erdőt, ahol ti eddig játszottatok. Az a esel, amivel a zászlót elkoboztátok, igazán ügyes volt. Ugy látszik, pompásan tudjátok utánózni az állatok hangját.

— Igen, — válaszolt Matolcsi Ferkó szerényen — mi értünk hozzá. Én az oroszlanbögést utánzom, Mezei Samu úgy vonit, mint a hiéna, a kis Gyula úgy nyávog, mint a vadmacska, Gecse Pista úgy hallgat, mint a csuka.

— Most aztán szent a béke. Ássátok el a harci bárdot.

(Folyt. köv.)

Rókáné igazságot tesz

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Hallgassatok csak ide: mi történt egyszer az oroszlánnal? Az történt, hogy amint sétált nagy kevélyen a sivatagban, egyszerre csak, hupp! beleesett egy verembe. Mély is volt a verem, szűk is volt, úgy ott szorult öfelsége, hogy meg sem tudott moccani. Vergelődött, toporzékol, ordított, de hiába: az lett a vége, hogy a lába még jobban beleüppedt a földbe.

— No, most vége az életemnek, — nyöszörgött az oroszlán. Meg kell halnom csuf halállal. Eppen ebben a pillanatban ért a verem mellé egy ló. Hej, megörült az oroszlán! Kiszólt a lónak:

— Hallod-e, te ló, szabadíts ki innen, nem bánod meg.

— Szívesen, — mondta a ló, ha megigéred, hogy aztán nem ölsz meg.

Bezzeg, hogy megigérete az oroszlán, hogyne ígérte volna meg. A ló erre a két hátsó lábával rugta, a két első lábával meg kapálta a földet, s addig rugta, kapálta, hogy a verem kitágult s az oroszlán kiszabadult a veremből. Ám, az ebéd után az oroszlán kiszabadult az volt az első szava:

— No, most, hámm, bekaplak!

— Mit beszélsz? Hát, már elfeledted, hogy mit ígértél?

— No, jó, — mondta az oroszlán, — nem kaplak be mindjárt. Előbb válasszunk bírót, tegyen köztünk igazságot.

— Jó, — mondta a ló, — válasszunk bírót, de kít?

— Rókáné komámasszonyt, kít mást?

— Jó, válasszuk Rókáné komámasszonyt.

Azzal elindultak, meg sem állottak, amíg Rókáné komámasszonnyal nem találkoztak. Mindjárt felszólították, hogy legyen bíró köztük.

— Helyes, — mondotta Rókáné komámasszony, — leszek bíró, pedig már egyszer megjártam. Igazságot tettem egy szegény embernek, akit Farkas koma meg akart ölni: mi lett a vége? Farkas komát agyonverte, engem is jól fejbe kólintott. Csuda, hogy ott nem hagytam a bőrömet.

— Ne félj, — fogadkozott az oroszlán is, a ló is — mi tudjuk, mi a becsület.

— Jól van, — mondotta Rókáné komámasszony, — menjünk a helyszínére. Amíg a vermet nem látom, s jól meg nem vizsgálom, addig nem tehetek igazságot.

Visszamentek a veremhez s ott Rókáné komámasszony mondotta a lónak:

— Állj oda, ahol állottál.

A ló a verem szélére állott.

— Te meg — szólt az oroszlánnak — ugorj bele a verembe.

Az oroszlán beleugrott.

— Eppen így állottál, ahogy most állasz? — kérdezte Rókáné komámasszony.

— Igy, — felelt az oroszlán, csak a lábam bele volt a földbe süppedve.

— Hát akkor csak süppeszd belé ismét!

Ugy tett az oroszlán, ahogy Rókáné komámasszony kívánta.

— Igy volt? — kérdezte Rókáné komámasszony.

— Nem, az előlábam jobban bele volt süppedve.

— Süppeszd úgy belé, ahogy volt.

Az oroszlán beljebb süppesztette a lábát.

— Igy volt?

Még egy kicsit beljebb volt.

Hát akkor csak beljebb!

— Addig s addig süppesztette a lábát beljebb az oroszlán, hogy meg sem moccanhatott.

— No, most kérd meg a lovat, hogy szabadítson ki. Majd meglátjuk, van-e rá kedve.

— Szabadíts ki, — nyöszörgött az oroszlán, s — bizony nem bánod meg.

— Az ám, a ló rugott, kapált mind a négy lábával, de bezzeg nem azért, hogy az oroszlánt kiszabadítsa: csak úgy rugta a követ a verem egymásután, s addig rugta, amíg az oroszlán meg nem döglött.

— No, most — mondotta Rókáné komámasszony a lónak — igazságot tettem, hadd lám, mivel fizetsz? Haza vinnél-e a barlangomba? Mert hát nagyon megfáradtam az igazmondásban.

— Űlj a hátamra, — nyerített a ló jókedvében.

Rókáné komámasszony felpattant a ló hátára, az meg úgy elvágtatott vele, mint a sebes szél. Meg sem állott a barlangig, ott szépen le szállott Rókáné komámasszony s Istennek ajánlotta a lovat.

Igy volt, régen volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

STOLWERCK TEJCSOKOLADE A LEGJOBB

Beszámoló a nyári vakációról

Édes Elek Nagyapó!

Nagy örömet szerzett, hogy a rajzpályázaton nyertem.

Már meg is kaptam a jutalomkönyvet, Nagyapóka írta, a címe: Petőfi. Már elolvastam, sokat tanultam belőle, pedig olyan, mintha mese volna. Nem is tud senki olyan szépen mesélni, mint Elek Nagyapó. Az iskolában is kaptam jutalomkönyvet: a vizsgán, Mackó ur újabb utazásait. Az idén nem mentünk haza Krasznára, mert az apám nem kapott utlevelet. Én Zamárdiban voltam egy hónapig. Van itt egy gyermekvédő-szövetség, úgy hívják: Stefánia-szövetség, annak van ott villája és oda vittek 40 gyereket Debrecenből. Nagyon jól telt az időnk, egész nap künn voltunk a Balaton partján. Én olyan zektet lettem, mint a cigány. Fürödni ugyan nem mindig lehetett, mert gyakran hűvös volt, ilyenkor rajzoltam, mert az apám adott egy vázlatkönyvet. Lerajzoltam a kertünket, meg a Badacsony hegyet, amely a Balaton másik partjáról látszott hozzánk. Még a Tihanyi félszigetet is lerajzoltam, ennek a tetejében van a két-tornyú templom. Mi nem voltunk Tihanyban, csak a titkár meg az orvosunk és a felügyelőnök és ők hoztak nekünk kecskekörmeket. De ezek nem igazi kecskének a körmei, hanem kagylóhéjak. Nagyon régen éltek ezek a kagylók és a héjuk megkövesedett. A kertünk mellett volt a vasuti sín és nagyon sok vonatot láttunk. Itt a Déli-vasut jár, ma ugyan Duna-Száva-Adria-Vaspálya a neve. Ennek igen szép, zöld mozdonyai vannak és a kiskéményük meg sárgarézből van. De sinautókat is láttunk, azok olyanok voltak, mint az autóbusz, csak nagyobbak és a kerekük vasuti kerék volt.

Most itthon vagyok és az öcsémmel szoktam játszani. Az öcsémet úgy hívják: Bandika és nagyszerű alak, mindig jókedvű és az egész házban mindenki kényeztet. Szoktunk az erdőre is kimenni. Ez a Nagyerdő itt van a város végén, villamossal lehet odamenni és egy része park és ott van a strandfürdő. Az egyetem is ott van, a klinikák, meg most még egy más részét is ide fogják építeni. De olyan része is van, amelyik igazi erdő. Tegnap ott voltunk az apámmal és Bandival és kivittük a zászlónkat, mert nekem is, meg Bandinak is van egy-egy kis zászlónk. Az enyém magyar, a Bandié német. Megpróbáltuk a zászlójelzést Morse-jelekkel, a eserkészkönyvből, de egy kicsit nehéz, pedig a betűket szavak jelentik, a p. betű így van: pipás pap. Ez azt jelenti, hogy pont, vonás, vonás, pont. Bandi fára is mászott, aztán délben hazajöttünk. Délután pedig itt mellettünk, egy kis téren szoktam játszani. Itt a Vöröskereszt-egylet rendez játékdélutánokat. Én is vöröskeresztes vagyok, jelvényem is van. De a játszásra jöhet minden gyerek, nemcsak vöröskeresztes. Szoktunk Lapdakirályt, Álmos Zsuskát, Guruló és Adogató labdát, Babzsák- és Cik-cak versenyt, Rabló-csendőrt, stb. Elrendeztem a bélyeggyűjteményemet is, ugyan még nincs készen, mert nincs albumom.

A szüenidőnket meghosszabbították szept. 10-ig. Most nem a régi iskolába fogok járni, hanem a kollégiumi elemi iskolába, mert ez itt van mellettünk. Édes Nagyapóka, köszönöm szépen a jutalomkönyvet, ha lesz új rajzpályázat, megint fogok küldeni. Evvel zárom is leveleimet nagyon sokszor csókolom Nagyapóka és Nagyanyóka kezeit, szerető unokájuk

Szondy Gyurka.

(Debrecen, 1927. aug. 25.)

A HÓNAPOK.

Némelyik ember sehogysem tudja megjegyezni, hogy melyik hónapban van 30, melyikben 31 nap. A megjegyzésnek két módja van.

Az egyik mód a következő:

Tegyük a kezünket az asztalra. A hüvelykujj, középső ujj és a kis ujj álljon a levegőben. A mutató ujj és gyűrűs ujj álljon az asztalon.

Kezdjük sorba mondani a hónapok nevét márciustól az ujjainkon.

Tehát:

hüvelykujj: március;
mutató ujj: április;
középső ujj: május;
gyűrűs ujj: június;
kis ujj: július;
megint hüvelykujj: augusztus;
mutató ujj: szeptember;

és így tovább.

Amelyik ujjunk fel van emelve, annak a hónapja 31 napos; a többi 30-as. Az egy február nem esik számításba, mert arról ugyis mindenki tudja, hogy hány napos.

A második mód ez: tanuljuk meg ezt a szót: *ajpu-szeno*.

Hasonlít ehhez, hogy apja szénája, hát nem nehéz megtartani az emlékezetben.

Ez a szó nem más, mint a 30 napos hónapok nevének rövidítése:

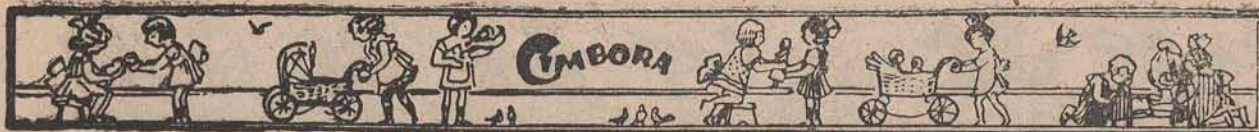
AP—JU—SZE—NO

vagyis: április, június, szeptember, november.

Aki ezt tudja, mindig készen van a hónapok számával.

G O M B O Z Á S.

Kalapba tesz mind a két játészó egyenlő számú gombot. Egyik játészó megrázza fülét vagy hátát és mond, akkor felemelik a kalapot s a találás szerint a fülel, vagy háttal álló gombok felett osztoznak. Ujból és újból ismétlik a játékot, de szerre rázzák a kalapot és szerre találják a fülel és hátat. Akinek rossz a szerencséje, mind elveszti a gombjait, sőt a szenvedélyes játékos még a ruhájáról is leszedi azokat. Asztalon nem tanácsos a játékot üzni, mert a leleményes játészó a gombok pergéséből kitalálja azok fekvését.

Mókus királyfi és Csibe királykisasszony

— Elmeséli RÓKA PIRÓKA. —

Kedves Nagyapóka! Halotam Gavalér Jankotol a ki nekem lejjob pajtásom hogy sokszor írta a CSimborba én is szeretnek írni most mán tudok met a kedves mamám nevellő kisasszont fogadot me'ém a ki engem németül is franciájul is tanított de én azért holttig magyar leány maradok hát asztakarom elmondani magának hogy eecer mikor még az erdőbe lagtunk látom hogy egy sereg aranyos kis csirke van az erdő mellett otan keservesen

sírdogálnak vajon mi bajjuk lehet mondom én azal közelebb setenkedem s hát látom hogy az a bajjuk hogy a biciglijük mind elromlott s most mennének haza s nem tudnak. Ó! Ó! sipogott keservesen egy babes szoknyás csibike, ha most észrevenne a ravassz róka egy falásig megenne minket s az én felségess mamám Kukurigu királyné meghalna szernyü bujjába.

Képzelteti kedves nagyapóka, hogy dobogot a szívem, amikor megtutam hogy a kedves csibikék közt

468

van a királkisasszon is no gondotam most csak oda kéne ugranom nyakonn esipném Csibike királkisasszont s minden kedvesen eljáccanék övéle az erdőbe s hogy megdicsérne kedves mamám hogy aszondja ügyes leán vagy te Piroka eszem a zuzzádat de én ezt nem tetem met én akkor is érveken szívü votam s csak néztem egy fa melől mi lesz most.

Hát eecer mi történt az történt hogy vákdat nagy sebessen felejük biciklín Mókkus királfi s utána egy sereg Mókkus ifiu s velük Cincogi Cinci a kit én jól ismertem. Hop! Hop! kiátot Mókkus királfi! megálni! megálni! azzal mind megáltak a bicikliről leszáltak Mókkus királfi! szépen meghajtota magát s monta engegye szép királkisasszon hogy bemutasam magamatt és Mókkus királfi vagyok lehettek szolgáltyára mire Csibe királkisasszon aszt felelte hogy ó szép királfi az Istenn vezerte ide csináltassa meg a biciklinket hogy mehesünk haza met különben felségess mamám Kukurigu királyné szíve mekszagad utánam. Hé Cincogi Cinci! kijátoott Mókkus királfi te ezermester vagy egy kető reperáld meg a bicigliket igenis felséges királfi monta Cincogi Cinci egy kető megreperálta azal mind felpantantak a biciglire elől Mókkus királfi Csibike királkisasszon megfokták egymás kezit ugy bicigliztek haza othon vot aztán nagy öröm s halotam hogy Kugoriku kiráj Cziibe királkisasszont s fele kirásját minyát át-alatta Mókkus királfinak s ot minyát mek is tartoták a lakadalmatt hét nap és hét éjel tartot tál tángyér eleg vot ugyan ügyes vot ki egy esontott kapot a ki nem hiszi jarjjon utana honap. Mókkus királfi s a fellesége legjen nagyapóka vendége kezit csokolja

rókapiróka

*

Ime, közzé tettem Róka Piróka kisasszonynak, Róka-karé komámasszony öngagsága egyetlen leányának levelét és ezennel pályázatot hirdetek e levél helyesírási hibáinak a helyreigazítására. Hát bizony van egy néhány hiba e levélkében, de ezek olyan hínák, gyerekek, amik a legjobb családokban is elé szoktak fordulni. Nosza, rajta, javítsátok ki a hibákat s december végéig küldjétek be nagyapónak, aki tiz könyvet fog kiosztani azoknak, akik leghelyesebben igazítják helyre Piróka kisasszony levelét.

Jó lesz megőriznetek e helyreigazítás eredeti fogalmazványát, hogy aztán összehasonlíthassátok a nagyapó helyreigazításával, mert ebből is gyarapodni fog a tudásotok.

(Kisbaczon, október havában.)

ELEK NAGYAPÓ.

Aki lapunknak előfizetőt szerez, hálából könyvjutalmat küldünk neki.

Szép levél

Drága jó Nagypóka!

Kezembe vettem a tollat, hogy irjak Nagypónak, bár még maga sem tudom, miként kezdjem. A késedelmemért való bocsánatkérés, a Cimborától való válás fájdalma, a sok-sok szeretetért való hálakifejezés gondolatai mind egyszerre csoportosulnak agyamba s egyik sem akarván az elsőséget a másiknak átadni, egyszerre akarnak tollam alá a papírra kerülni. Fürgé táncot, vidám fogócskát játszanak az elsőség elnyeréseért, mely csak akkor ér véget, ha rendbe szedem őket is, a maga módja szerint sorba állítom fel. Mióta megkaptam Nagypótól hozzám intézett saját kezűleg irt levelét, mely nekem kimondhatatlan nagy örömet okozott s legkedvesebb emlékeim között őrzöm, minden nap készültem írni, de mindig csak a halogatással maradtam, mondván: „majd írok holnap!” Azonban „ami késik, nem mulik”, e szavakkal élve, kérem Nagypó elnézését és bocsánatát — amit hiszem, meg is kapok, mert részben igaz, hogy hanyagságom, de nagyobb részben elfoglaltságom — amiről tud is Nagypó — volt oka késedelmemnek. Most különösen ki akarom érdemelni a bocsánatot, mivel a Cimborától, e forrón szeretett drága laptól, melyből mindig csak a jóra való íntés, a szív nemesítése és a legmagasabb fokig felhágó szeretet édes nedvét merítettem s melynek olvasása gyermekkorom legkedvesebb emlékei közé tartozik, 5 hosszú s mégis hamar elröp-
penő év után — habár nagyon nehezen — meg kellett válnom. U. i. jelenlegi anyagi viszonyaim nem engedték meg, hogy ezt a nemesak általam, hanem szüleim és testvéreim által is nagyon kedvelt lapot ez év jul. 1-én től járassam, miért is a magam címéről lemondtam és helyettem a Török testvérek (Fráta) címét küldtem be a kiadóhivatalhoz. A Török testvérek az én unokatestvéreim, — közelebbről ők is bemutatkoznak — kikenél a nyári szabadságomat szoktam tölteni. Az idén is kaptam egy heti szabadságot, melyet szintén — habár nagyon rövid volt — kellemesen náluk töltöttem el. Ez idő alatt legkedvesebb szórakozásom volt, ha a Cimborát olvastam, mit — sajnos — itthon már nem élvezhetek. No, de minden rosszban van valami jó, vigaszom az, hogy valószínű, az unokatestvéreim itt Tordán fognak iskolába járni s akkor mégsem leszek — az én legnagyobb örömömről — megfosztva a kedves laptól, tovább szívhatom annak üdítő illatát. — Ezek után azt hiszem, átlátja Nagypó — fölöslegesnek tartom az ekszkuzálást, — hogy nem mintha talán nagy lánynak tartanám magam — amit igaz ugyan megtehetnék, mert már betöltöttem a 17-ik életévemet, azonban csak addig boldog az ember, míg nemcsak gyermeknek tartják, de valóban annak is érzi magát — hanem kényszerből lépek ki az unokák táborából. Éppen ezért kérem Nagypót, ha valamikor vétettem valamit, ne nehezteljen reám, bocsásson meg — mert az Isten is megbocsájt a megtérő bűnösnek — és ne felejtse el teljesen volt hű unokáját, ki

nagyon-nagyon sok köszönetet mond a sok szeretetért, jóért, mit hiába, meghálálni nem lehet és mindig hátatelt szívvel fog visszagondolni arra az egész életét csak a gyermekeknek szentelő nemesszívű Nagypóra, akinek lényképét az ágya fölött egy kedves kis rámában őrzi és akinek áldott kezeire most és mindörökké számtalan csókot küld

(Torda, 1927. szept. 24.)

Csonka Irén.

A JÓ FELELET.

Két vándor diák messze földön híres volt arról, hogy szerettek mindenkivel kötődni. Egy falu határában egy falusi asszonnnyal találkoztak, aki két számtól vontatott tárgoncát vezetett.

A diákok megszólították: — Hová megy, maga szamarak édes anyja?

De az asszonnnyak is volt esze, mert így válaszolt: — A városba, édes fiaim!

(Vulkán.)

Horváth Sárka.

A KIADÓHIVATAL ÜZENI:

Háromszázon felül van azoknak az előfizetőknek a száma, akiknek lapunk küldését, — miután előfizetésüket ismételt kérésünk ellenére sem rendezték, — október elsejével beszüntettük! De még mindig rengetegen vannak közületek, akik számtalan kérésünkre sem tettek eleget előfizetési kötelezettségüknek! Kérünk tehát mindenkit, aki előfizetési díját ez év végéig még nem egyenlített ki, hogy hátralékos díját haladéktalanul küldje be hozzánk, mert különben kénytelenek leszünk részükre a lap küldését azonnal beszüntetni!

Pálffy Sándorné, Belényes-Ujlak. Előfizetése január 1-ig rendben van. — Szilágyi Jenőné, Nagyvárad. Megbízottunk értesítése alapján a lappéldányokat a 25. számtól pótoltuk. — Sásdy Sanyi, Arad. Mai könyvvásárunkban szebbnél-szebb könyvek között válogathatsz és találsz bennük bőségesen Elek nagypótól valót is. Örülünk, hogy hálás vagy a tőlünk vett könyvekért. — Alföldi Erzsike, Nagyvárad. Ird meg, ha valamelyik szám hiányzik. Szívesen pótoljuk. — Tenczer Emil, Nagyvárad. Máskor kérjük a lakásváltozást azonnal bejelenteni, mert csak így gondoskodhatunk a lap pontos küldéséről. — Aba Ilonka, Mánastur. Gaál Mózes: Koldusvezető c. könyve pillanatnyilag kifogyott. Két héten belül azonban megkaphatod. Addig is válogathatsz a mai könyvvásárban. — Mester László, Kolozsvár. Az új előfizetőért köszönet. A csavaros ceruzát már bizonyára megkaptad? — Lukács Ücsi, Vulkán. A nyert könyvet elküldöttük, bár előfizetésed nincs rendben. Kérd meg apukádat, küldje be hozzánk a hátralékos 200 leut. — Serester Anna, Bodola. Előfizetésed az év végéig rendben van. A címeiket köszönjük. Egyike vagy leglelkesebb olvasóinknak.

Elek nagyapó üzeni.

**A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben
melyik hónap hányadik napján kelt a levél!**

Születésem 68-ik fordulóján számtalan unoka kívánt sok-sok esztendő, hogy tovább mesélhessek nektek. Nem tagadom, szeretném, ha Isten meghosszabbítaná az életemet, mert érzem, hogy az én munkám nem fölösleges s hála a jó Istennek, úgy bírom a munkát, mint éppen ifjúkoromban. Ugy látszik, nemcsak titeket, engem is szeret az Isten. — **Martonosy György, Déva.** A nyáron édesapád ügyvédi irodájában voltál írni, sok volt a munka, emiatt nem írtál, most meg jó hosszú levelet írtál, hogy legalább egy-két hónapra elég legyen, mert ezután a tanulás fog akadályozni a levélírásban. Dicséretet érdemelsz azért, hogy édesapád irodájában dolgoztál, de ha nem is írhattsz ezután hosszú levelet, rövid levélre lesz idő az iskolai évben is. Majd csak később fogsz igazat adni nagyapónak, hogy a levélírás fontos kiegészítője a tanulásnak. A László öcséddel együtt írt beszámoló meg a szerkesztett rejtvények jók. Az utóbbiakból válogatok. — **Császár István, Kászonjakabfalva.** Beszámolódat megkaptam, rejtvényed sorra kerül. — **Takács Babó és Bubi, Cachtice, Csehszlovákia.** Intézkedtem, hogy újévtől kezdve kaphatók az újságot s fizetési lapot küldjön a kiadóbácsi. Minthogy német gyermekújságot évek óta nem láttam, érdeklődöm megbízható helyen, hogy melyik a legjobb s aztán közlöm a címét. Mondanom se kell tán, hogy szeretettel látlak unokáim seregében. — **Vámos Irénke, Gyergyószentmiklós.** Egész rejtvénygyűjtemény! A java sorra kerül. De levelet is várok! — **Herbert Huska és Rózsika, Medgyes.** Anyuka beíratott a ref. iskolába, s ha megtanultok írni, írjátok is nagyapónak. Háj csak tanuljatok szorgalmasan, hogy mielőbb lássam kezetek írását. A kiadóbácsi pótolja a 23. és 24. számot, a Három hercegből pedig a 6-ik melléklettel végig. — **Kain Irén és Laci, Brassó.** Arra kérsz, ne ütközzem meg azon, hogy nem írsz elég helyesen és szépen magyarul, mert az iskolában csak románul tanultok. Éppen ezért kívánatos, hogy minél gyakrabban írjátok levelet, így aztán nem felejtitek el édesanyátok nyelvét. Remélem, hogy a nyert könyvet már megkapjátok. Annak igen örvendek, hogy szeretitek olvasni a magyar könyveket, mert a jó könyv a legjobb barát. Ha Laci nem tud jól írni magyarul, éppen azért írjon minél több levelet! — **Antonya Klárka és Gabi, Magyarországra.** Ugy látom leveledből, hogy kellemesen és okosan töltött a vakációt: a játék mellett juttattál időt az olvasásra is. Ha jól végeztél gimnázium első osztályát, ebből remélhető, hogy jól végzed a másodikat is. Következő leveledben írd meg, hogy Kolozsvár melyik gimnáziumába jársz. — **Fogarasz.** Ez igazán „erdélyi sors”. A nagy hátrálékok miatt a kiadó tavasz óta képtelen fizetni szerkesztőnek és munkatársainak s én arra kér, hogy fizessem ki a száz lejt a kiadónak. Hát — Isten neki! Több

is veszett Mohácsnál! kiáltással intézkedtem, hogy száz lejjel terheljen meg engem a kiadóhivatal. A kicsi Gézátnak igazán sajnálom, hogy többé nem olvashatja a Cimborát. — **Vogel Sándor, Bácsfalva, Brassómegye.** A levelezőlapra postafordultával válaszoltam. — **Román Titi, Szatmár.** Lesz rá gondom, hogy az idén a beszámoló el ne kalódjon. A tanulás mellett írhattsz egy hónapban két levelet is. Az idő helyes beosztásán fordul meg ez. — **Szepessy Zoltán, Nagyenyed.** Tudtam, hogy nagyon meg fog tetszeni neked, az aradi fiúnak, a kollegiumi élet. Azt írod, hogy oly sok képet még nem láttál, mint a kollegium természetrajzi gyűjteményében. Azt sem tudtad, hová szaladj, mit nézzél a sok csodás dolog közt. Ez a nagy érdeklődés jó jel: a hasznos ismeretekben gyorsan fogsz gazdagodni. Megismerkedtél-e már Nagy Aron Cimborá unokával? Az ő édesanyjától is, éppen mint a te édesanyádtól, megható szép levelet kaptam. — **Papp Imre, Károly és Laci, Szatmár.** Igen örvendek, hogy a Veréb Jankó leveleinek helreigazításáért az én PETŐFI könyvemét kaptátok. Most ismét hirdetek ilyen helyreigazító pályázatot, s hiszem, sikeresen vesztetek részt abban is. Gyönyörűséggel olvastam leveletek ama részét, melyben szép, népes családokról számoltok be. Hat gyermek egy bokorban! Bizony, özvegy édesanyátoknak nem kell gondot a szomszédba menni, de hiszem, hogy örömeit sem, mert a jó gyermekek, ha nem is felejtetik a gondot, de biztonnal megkönnyítik. Bátyókatok, aki érettségi után a vasesztérgályosságot próbálta meg s négy év múltán a kolozsvári ref. teológiára iratkozott be, majd meglátogatom, ha Kolozsvárra megyek. — **König József, Temesvár.** Igéred, hogy ezután sürűbben írsz levelet. Számon tartom az ígéretedet. A kiadóbácsi pótolja a 24. számot. — **Körmendy Józsi és Miki, Kolozsvár.** A rejtvénymegfejtés mellett írtatok levelet is, hadd javuljon és szépüljön az írásotok. — **Csiki Gábor, Segesvár.** Szép az írásod, de még szebb lesz, ha levelet is írsz. — **Sándor Etelka, Ajton.** A kicsi hugod, Margit, azt szeretné, hogy sok kép lenne a mesében, mert ő még nem tud olvasni. Magam is úgy szeretném, s a kiadóbácsi szívesen áldozna erre is, csak az a baj, hogy sok olvasója van ugyan a Cimborának, de kevés a rendes fizetője. Már pedig rajzok és azoknak sokszorosítása sok-sok pénzbe kerül. — **Babcsák Huska, Bethlen.** Bizony, rég nem írtál, de most helyre pótolhatod, ha nem jársz tovább iskolába. Nem jársz pedig azért, mert a dési iskolának elvették a nyilvánossági jogát. Most édesanyád befogott a könyhába, s felváltva hugodat is. A főzés is tudomány, előbb-utóbb meg kellett volna tanulnotok, közben lesz időtök jó könyvek olvasására, lelketek tovább művelésére. Már most megállapíthatom, hogy írásod minden tekintetben kifogástalan. A rejtvényed megfejtését nem írtad meg. Írd le újra a megfejtéssel együtt. — **Mandis Margit Mária, Eled.** Levelet is, nemcsak megfejtést. — **Jónás Laci és Huska, Ujvassánd.** Jól remélték, mert én minden levélre válaszolok. Ha magántanuló vagytok, bizony, sokat kell tanulnotok, hogy a vizsgátok sikeresen jöjjen, de közben jut idő — és jusson is — a levélírásra is.

Szeretettel várom leveleiteket. — **Paál Margit és Gyula, Sarmasel.** Szép és dicséretes dolgot cselekszel, ha előfizetőket gyűjtesz, mert csak úgy fejlődhetik szebbé és tartalmasabbá a Cimborá, ha a kiadóbácsinak nem okoz gondot az újság nyomtatása. Következő leveledben ird meg Sarmasel magyar nevét. Nem Sármás? A kiadóbácsi pótolja a 26. számot. — **Kain Irén és Laci, Brassó.** Irtam a kiadóbácsinak, hogy nem kaptátok meg a könyvet. Ha az előfizetéssel rendben vagytok, eddig bizonyosan megkaptátok. — **Kilner Cuncika, Belényes.** Huszszor is elolvastad az üzenetemet, oly nagy volt az örömed bene. Megtörténik az ilyesmi velem is, ha valamelyik gyermekemtől vagy unokáimtól kapok levelet. Az élet legnagyobb örömei közé tartozik egy kedves levél, már ezért is buzdítlak titeket a levélíráásra. Neked nemcsak a leveled kedves, de a versikéd is, mely így szól:

Jaj de kedves ez a lap,
Bár megjöne minden nap!
Azt csiesergi a madárka az ágon,

A Cimborá legjobb újság széles e nagy világon.

Ha a beszámoló pályázatban részt akarsz venni, nem elég egyszerűen azt írni, hogy hol voltál, de azt is, hogy mit láttál és tapasztaltál. — **Nagy Áron, Nagyenyed.** Tudtam én azt, s irtam is, hogy hamar megszokod az internátusi életet, sőt azt is megjósolhatom, hogy nyolc év múlva sírva bucsuzol el a Bethlen-kollegiumtól. Örvendek, hogy megkaptad a nyert könyvet, s eddig bizonyosan megkaptad a 26. számot is. — **Lázár Mariska, Gyergyószentmiklós.** Vészesen vagy s emiatt nem szabad iskolába járnod egy évig. Kézimunkáldnod sem szabad. Hát bizony van okod a szomorúságra, de nem szabad elcsüggedned. Pontosan tartsd meg, amit a doktor bácsi rendel s meglátod, újult erővel folytatod majd a tanulást. Ha időnként levelet írsz nekem, meg közbe-közbe jó könyveket olvasol, de mértékkel, azt hiszem, ez nem árt meg. Szeretettel várom leveleidet s megnyugtathatlak affelől, hogy nekem a leghosszabb levél sem hosszú. — **Péterfy Emike, Homoródalmás.** Örvendek, hogy sikerült a felvételi vizsgád s bár 162 jelentkező közül csak 43-at vettek fel a kolozsvári állami tanítónőképzőbe, te köztük vagy. Az igen fontos, hogy egyedüli vágyad a tanítói pálya, mivel szereted a gyermekeket, s máris sokat tanultál tanítónő édesanyádtól. Örvendek, hogy megkaptad a nyert könyvet s hogy Kolozsvárról is írsz majd. — **Annuska, Berettyó-szeplak.** Ha végzed a 7-ik osztályt, le kell mondanod a további tanulásról, mert a mai néhez viszonyok közt nagy gondot ad szüleidnek a fiuk taníttatása. Örvendek, hogy már meg is van a terved: a Cimborá és jó könyvek olvasása által műveléd a lelkedet. Érdeklődéssel kísérem majd fejlődésedet s időnként külön levélben is utbaigazítgatlak. Kedves szüleidnek tolmácsold viszontüdvözlömet, kis hugodat esőköld meg helyettem. — **Szabó Lacika, Kolozsvár.** Jól tetted, hogy megpróbáltad a rejtvényfejtést, lám, sikerült. Csak fejtessed ezután is a rejtvényeket, mert ezzel is élesebbik az elméd. — **Lukács Pál.** Megfeledezte arról, hogy

hol kelt a leveled. Pótold e hiányt a következő alkalommal. — **Kéhler Ede Egon, Késmárk.** Résztvehetsz az összes pályázatokban. Ezidőszent három pályázat van: beszámoló a nyárról, rajzpályázat és Róka Piróka levélnek a helyreigazítása. — **Weinberger Zitta, Torda.** Kötelességtudó, pontos levélíró unokám akarsz lenni, s be sem várod a választ, újabb levelet írsz. Ez nekem öröm, neked pedig hasznodra válik: két célt szolgálsz tehát a kötelességtudásoddal. Azt írod, hogy a testvéreid sokszor vénasszonyoknak szólnának, mert a lecke után inkább olvasol, mint hogy játszál az udvaron. Hissen, való igaz, hogy a jó könyvnél nincs jobb barát, de fontos az idő helyes beosztása is: jusson hát ne csak lecke tanulásra és olvasásra, de játszásra is. Azt nem csudálom, hogy a Robinsont, amellyel egyetemi tanuló bátyád kedveskedett, háromszor is elolvastad. Örökletti könyv ez. — **Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárád.** Ha közlésre elfogadom rejtvényeidet, jűnek is majd, csak türelemmel kell várnod, hogy sorra kerüljenek. A könyvet eddig bizonyosan megkaptad. — **Institorisz Márta, Arad.** Őszintén sajnálom, hogy nem látom ezután szép tiszta írásodat, s különösen, hogy a nehéz viszonyok kényszerítnek bucsuzásra. Mondanom se kell, hogy én is szeretettel gondolok reád. — **Moldvai Marika, Aranyosgyéres.** Nagy volt Zoltán öröme, amikor megérkezett a névjegy és a könyv. Örvendek az örömeinek, a kiadóbácsinak pedig irtam, hogy ne szüntesse be nektek az újságot, mert év végén külditek a pénzt, egyben, hogy pótolja az 1. és 18. számot a melléklettel együtt. A rejtvényeket oly szorosan irtad egymás mellé, hogy külön le kellene másolnom, ha valamelyiket közzé akarnám tenni. Ugy-e, tudod, mi a teendő? **Salamon Zoltika, Aranyosgyéres.** A rejtvényed sorra kerül, a kiadóbácsi pedig pótolja az 1., 19. és 21. számot.

KOLOZSVÁRI ÉS TORDAI ELŐFIZETŐINKHEZ.

Beregszászi Samu ur., a „Cimborá“ megbizottja, a napokban felkeres Benneteket, amely alkalommal esetleges panaszaitokat és kívánságaitokat orvosolni fogja és felkér Benneteket hátralékos előfizetési díjak kiegyenlítésére, valamint hogy támogassátok őt új előfizetők szerzésében.

Kérünk Benneteket, fogadjátok megbizottunkat szívesen és rendezzétek nála előfizetéseket. Nekünk igen nagy költségünkre kerül megérdemelt pénzünkért házhoz menni és nem szeretnénk, ha e rengeteg kiadást hiába okoztuk volna.

A CIMBORA kiadóhivatala.

RÓKA KOMA, MI KÉNE?

Róka koma, mi kéne?

— Réce-ruca, az kéne.

Egy hete, hogy nem ettem,
Jaj, belébetegedtem!

Róka koma, rayasz kend,

Ma éjjel is evett kend.

Elvitt három libuskát —
Hamar ide a puskát!

Puska csattan, durran is,

Elterült a kis hamis.

Réce hápog: No, koma,

Elmaradt a lakoma!

E—ó.

ROMÁZÁS.

A játék eszköze egy 50—60 centiméter hosszú hegyes pálcá. A gyepen kört formálnak, melynek szélét a gyeper felvágásával határolják. A hegyes fát úgy kell dobni, hogy a gyepen megálljon. A dobások megszámláltnak s ki a végén többet dobott, az a nyertes, a többiek a kevesebb számú dobást kötelesek a dobófával kimért téren lesántálni. Amikor a dobófa eldül, vagy nem áll meg a gyepen, akkor a játékot más folytatja.

T. Nagy Imre „Cirkálások c. könyvéből.

ELLENZÉK

a legrégebb
és legelterjedtebb
magyar napilap

*

Színház, művészet, zene, Sport,

Sakk, Radio, Automobil rovatok,

Irodalmi melléklet

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő 60. nap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a 60. nap 10-ik napja.

KÉPREJTVÉNY.

Beküldte: Dénes Őszkái.

BETŰREJTVÉNY.

Beküldte: Halász Gyurika.

3

ár

ta

ta

A „Cimbora“ 1927. évi bekötési táblája már megrendelhető. Ára 80 leu.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lápkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bațanii-Mare (Nagybaczon), jud. Treiseaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.